

PADVINDERS.

Door de Nederlandsche Padvinderorganisatie is er onlangs een tentenkamp opgeslagen te Noordwijk aan Zee, waarvan wij hierboven een foto geven, ons welwillend door een onzer abonné's toegezonden.

morgen zou hij weer dezelfde koude, gevoellooze man zijn, die haar hart in ijs had veranderd. Ze dacht aan den graaf en stond haastig op, zich herinnerende dat ze moest voortmaken om den trein nog te halen.

III.

Kapitein Petro Georgewitch ontving het beloofde telegram van madame Kremeloff uit Parijs en verliet dadelijk daarop zijn kamers om zich naar de woning van den gouverneur te begeven. Zijn besluit was genomen; de laatste waarschuwingen van zijn geweten had hij tot zwijgen gebracht. Gouverneur Kremeloff was ten doode opgeschreven.

Alvorens te vertrekken, had hij de onschuldig lijkende doos, die de bom bevatte in een der zakken van zijn groote, wijde winterjas gestoken.

Hij betrad de gouverneurswoning, besteeg de breede trappen, plaatste de doos in een donkeren hoek, drukte op de contactstift en haastte zich naar de kamer van den gouverneur, die zat te schrijven. De gouverneur keek op, glimlachte en ging voort met zijn werk. Op het schrijfbureau stond een klokje, dat luid en snel tikte; het stond met den achterkant naar den kapitein, zoodat hij de wijzerplaat niet zien kon.

Hoelang zou de gouverneur hem laten wachten? Hoeveel minuten waren voorbijgegaan sedert hij de helsche machine in werking had gezet?

De gouverneur hield op met schrijven en keek eenige papieren in, hij was klaarblijkelijk in gedachten verzonken. En de klok tikte gestadig voort! Er waren ongetwijfeld al tien minuten verloopen, dacht Petro ongerust.

Hij hoestte eens en haalde zijn zakdoek te voorschijn. Zijn handen waren klam, zijn haar nat, terwijl zijn tong hem aan 't verhemelte plakte van angst. De situatie was afschuwelijk.

Weer ging de pen van den gouverneur over het papier, o, zoo langzaam, terwijl die vervloekte klok snel voorttikte.

Buiten speelde een torenklok kwartier en Petro berekende, dat de laatste tien minuten waren aangebroken. Zijn hart sloeg als een hamer, zijn bloed joeg hem krankzinnig door de aderen. Het angstzweet stroomde hem langs het gelaat, zijn knieën knikten. Beneden stond de noodlottige doos, waarin de temperatuur bij iedere minuut steeg, tot de explosie zou volgen.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak! ging het kleine klokje; kras, kras, kras, snerpte de langzaam voortbewegende pen. De kapitein kon nauwelijks ademhalen, de aderen op zijn voorhoofd zwollen tot berstens toe.

Hij hoestte weer, een drogen, korten hoest, waardoor zijn keel zeer deed. Nog enkele minuten slechts! Hij moest spreken of mee de eeuwigheid ingaan. De tijd van wachten was voorbij. De woorden beefden op zijn lippen...

Op dit oogenblik stond de gouverneur op en verliet zonder een woord te spreken het vertrek. Oogenblikkelijk volgde de kapitein zijn voorbeeld. Zou er nog tijd wezen zich van de diamanten meester te maken? Buiten sloeg het vier uur. Hij was nu twintig minuten in huis. Nog vijf minuten restten er.

Hij zou 't probeeren, want hij kon beter sterven, dan Hortense onder de oogen te komen zonder de juweelen. Hij vloog de gang door naar haar kamer, ontsloot de kluis, haalde er het bijouteriekistje uit en verliet zoo snel als zijn voeten hem dragen konden het huis. Nauwelijks een honderd meter de straat ingeloopen, hoorde hij een verschrikkelijke ontploffing, die de geheele omgeving deed daveren en het hoofd omwendende zag hij het gouvernementshuis een prooi der vlammen en verwoesting.

IV.

Hortense, in Parijs al de gebeurtenissen afwachtende, hoorde spoedig het verschrikkelijke nieuws. Ze zou juist naar den schouwburg gaan met haar broeder. Deze kocht op straat een krant en las daarin dat het paleis van den gouverneur van Irksh door een aanslag der Nihilisten in de lucht was gevlogen. Vijf menschen waren erbij gedood. Vier voorbijgangers die op het noodlottig oogenblik de woning passeerden, en in de woning zelf slechts één, de gouverneur zelf. Wonderlijk dat geen enkele van het personeel tot de slachtoffers behoorde. In allen geval, de man, waarom het ging, Kremeloff, was dood; de onkenbare overblijfselen van den gouverneur waren gevonden, toen men den brand meester was.

Hortense viel, heel gepast, bewusteloos neer en toen ze een half uur later weer bij kennis kwam, snikte ze het uit van verdriet. Drie telegrammen waren er intusschen voor haar gekomen; een officieele van den gouvernementssecretaris; één van den graaf de Gant, die haar eveneens den dood van Kremeloff meldde en één van Petro waarop slechts het woord „gered" te lezen stond.

Haastig maakte zij de noodige toebereidselen en vertrok onmiddellijk naar Irksh.

Daar aangekomen nam ze haar intrek in een hotel en de eerste, die haar bezocht, was Petro Georgewitch.

„Het is gelukt," zei hij, „hier is het kistje met juweelen.

TILLY KOENEN.

In ons vorig nummer maakten wij reeds met enkele woorden melding van de tournée, die onze begaafde zangeres Tilly Koenen door Amerika gaat maken. Van welingelichte zijde ontvingen wij naderhand het bericht, dat wanneer de tijden het toelaten, zij van plan is, zich na afloop der tournée voorgoed in Amerika te vestigen, zoodat wij ten gerieve van haar vele vereerders(sters) haar portret hierboven afbeelden. *(foto Ebner)*

Nu moet ik gaan. Morgen na de begrafenis kom ik terug, Hortense!"

„De graaf de Gant vraagt belet," zei een bediende.

„DOOR 'T LAND RIJDEN"

is een eigenaardige gewoonte die in Walcheren nog steeds in zwang is en waarvan ook door de jeugd een gretig gebruik wordt gemaakt. Meestal is het doel van die uitstapjes de mooie plaats Domburg. Op bovenstaande foto geven wij een groepje schoolkinderen uit Ritthem, dat onder leiding van het onderwijzerspersoneel een vacantieuitstapje heeft gemaakt, door „Zeelands tuin".

„De graaf de Gant is hier!" riep onmiddellijk daarop een stem, welks klank den kapitein en Hortense deed sidderen van schrik en beiden uitten een kreet van ontzetting, toen ze den doodgewaanden gouverneur van Irksh, Nicolaas Kremeloff, zagen binnentreden en de deur achter zich sluiten.

Zijn gelaat was even bleek, als van het paar voor hem, maar terwijl in hun oogen intense angst te lezen stond, waren zijn blauwe oogen zacht en een oogenblik zelfs glimlachte hij.

„Jij kunt gaan, kapitein Georgewitch," begon hij. „Als je morgen nog in leven bent, zullen we onze rekening, die van particulieren, niet van politieken aard is, vereffenen."

De kapitein sloop de kamer uit.

* * *

Hortense viel op de knieën voor haar echtgenoot, het gelaat door wanhoop verwrongen.

„Vergeef me, Nicolaas!" riep ze uit. „Vergeef me!"

Hij lachte kort en wierp haar van zich af.

„Daar mag je wel om vragen," beet hij haar toe. „Maar voor zoo'n doortrapte misdadigster als jij ken ik geen vergeving. Jullie waart verrast, dat ik nog leefde! Je zocht me te dooden en hebt me belogen en bedrogen en niet alleen mij, maar ook Petro Georgewitch, dien dwaas, die dacht dat jij hem beminde."

Ze snikte het uit en stamelde onsamenhangende woorden.

„Je ziet, ik weet alles", ging hij voort. „Ik was gewaarschuwd voor jouw samenspanning met Georgewitch, mijn laatste reis was maar voorgewend. Ik keerde denzelfden dag terug en in de geheime schuilplaats naast jouw kamer hoorde ik alles. Ik had echter geen vermoeden op Graaf de Gant. Petro Georgewitch was een zwakkeling, geheel buigende voor jouw wil; graaf de Gant was een schurk; dien man beminde jij!

Hij bedacht het misdadige plan, waaraan hij zelf ten offer gevallen is. Door zijn eigen bom is die minnaar van jou in stukken gevlogen. Ik heb mijn huis opgeofferd om hem en mij dat genoegen te doen. Het huispersoneel had ik verwijderd; dat er toch nog onschuldige slachtoffers zouden vallen, had ik niet voorzien. Ik heb het genie van De Gant nog onderschat. Hemzelf had ik de laatste uren opgesloten en wetende welk lot hem wachtte, zullen die uren niet aangenaam zijn geweest."

Hij lachte bitter, terwijl Hortense hem sprakeloos van ontzetting aanstaarde.

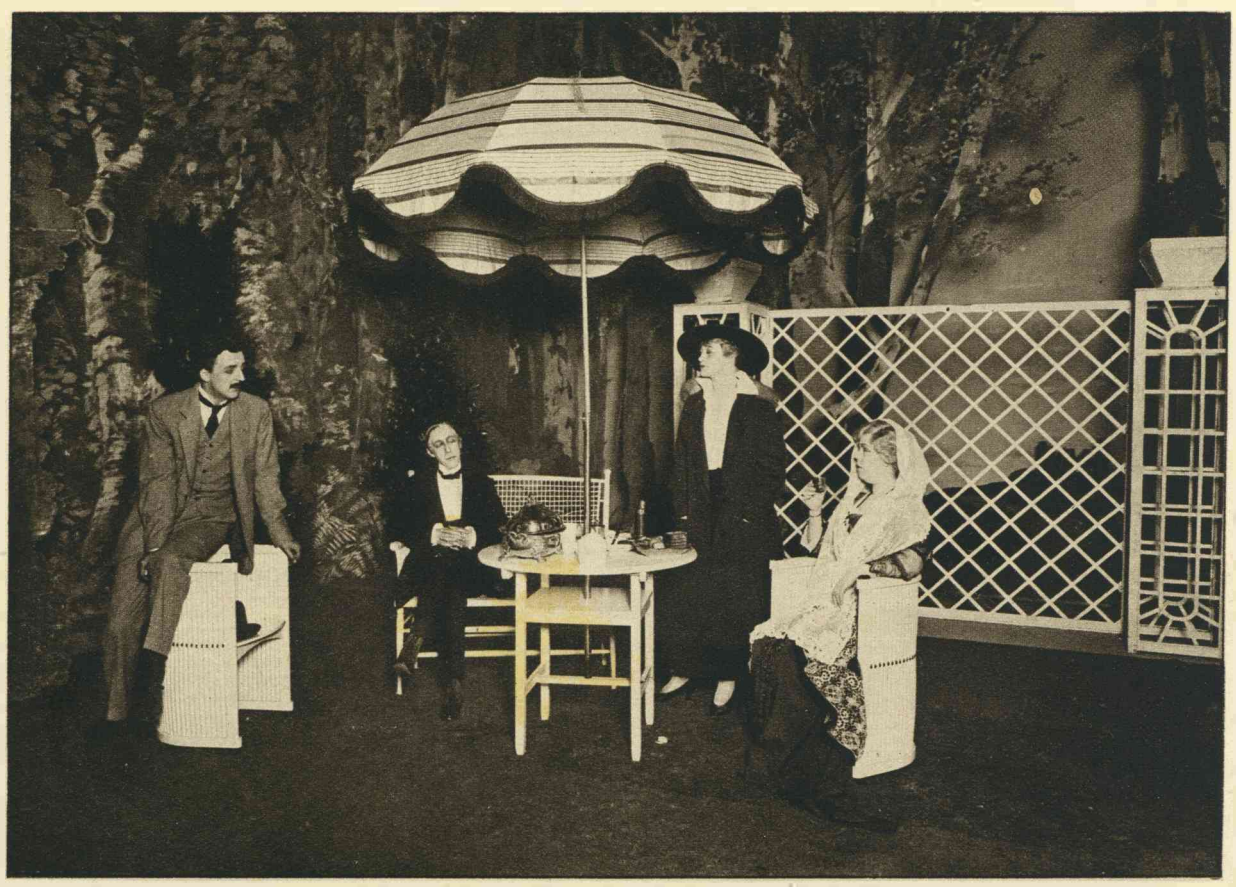
„Vergiffenis is onmogelijk," ging hij voort. „Ik wil je nochtans eenig medelijden betoonen. Hier is een tube met vergif; het alternatief is Saghalien, de verblijfplaats der misdadigers, waar allen bidden om een dood die niet komt!"

Hij plaatste het fleschje op de tafel en verliet de kamer.

Toen hij het hotel verliet, naderde hem een officier met de tijding, dat kapitein Petro Georgewitch zich door het hoofd geschoten had.

* * *

Drie dagen later bevond Hortense, geboeid en in lompen gehuld, zich op den langen weg naar het eiland Saghalien. Begeerig om te dooden, was ze zelf bevreesd voor den dood.

„DE HUWELIJKSREIS" DOOR ARNOLD BENNET.

In „Seinpost" te Scheveningen is voor enkele dagen door het gezelschap Verkade de première gegeven van „De Huwelijksreis", blijspel in 3 bedrijven door Arnold Bennet, den schrijver van „Het groote Avontuur". Hoewel dit blijspel niet zoo aardig is als het laatstgenoemde stuk, bevat het tal van zeer vermakelijke stukjes dialoog, die door het publiek hooglijk werden gewaardeerd. Onze foto geeft van links naar rechts: Ed. Verkade — Cedric; Ph. La Chapelle — Mr. Haslam; Enny Vrede — Flora Lloyd; Mien Schmidt Craus — Mrs. Haslam. *(foto Couvée)*

Zooals een gedeelte onzer lezers wel reeds zal hebben bemerkt, zijn door een noodlottig abuis in ons vorig nummer de portretten van Ds. J. Draaisma en burgem. J. E. D. During verwisseld.